

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. כי יגב איש שור או
שה ותכחו או מקרו
תמשה בך שלם תחת
השור וארבע צאן תחת
השה
2. תשמרתם את השבת
כי קדש הוא לכם
מחלליה מות יומת כי
כל העשה בה מלאכה
ותכרתה הענש יהיה
מקרב עמיה:

הנהגות הב"ח

(א) תום ד"ה בשלמא וכו'
ו"ל דמיידי קשנמן;

מרובה פרק שביעי בבא קמא

אפי' הכי. כי יחיד לה חיל עליה דטלה אסוד אחתן הכא נמי כו': מלקוט איבא. משום לאו: ר' מאיר סא. במסכת מכות ודף (ד.) מעידים אנו בפלוני שהיב לחבירו מתמים וזו ונמצאו וזמין לוקן ומשלמין שלא השם המביאן ליד מכות מביאן ליד משלומין:

גנג וטכא כעסא. וועג' דלכא
 חיוז מיתה: גנג שור הנסקל. אע"ג
 דלספורי הנאה הוא חייב וכדמני
 לקמן: עטמא: וכו'. שלח חוטא ושלח
 מתחביר תפשונו: ר' ה' אר"ה קיימא
 לו דלחן שלח דלכר עבירה בתפסת
 קדושין (דף מג:): חין מכירה אלף בשנים
 מוכר ולוקח: הסס. כי עבד איהו
 דלספורי דלח לא משום דלח מחייב
 אלף משום דקם ליה דברא מיתה:
 ר"ש דלמך שמיטא שמיטא רלויא כו'.
 דמתק בפרקין: רבי שמעון פוסק בשמי
 אלף: כשלמא ע"ז ושור הנסקל.
 אסורא יהיה עינו דלמך בתפסת
 ע"ז (דף נד.) אע"פ שאלמך המשתחוה
 לנהמת חבירו לא אסרה פשה נה
 המשה אסרה: בשוגג יסבל. אמר
 עטמא ואלמך ואלמך זו כיוס: כמוד
 אלף יסבל. זו כיוס. והוא הדין ללחמי
 ואידי דתנא רישא בדדיה תנא גמי
 סיפא בדדיה והכי איבעי לן לפרוש
 הכל שטחין: רבי יהודה אומר
 בשוגג יסבל. הוא עצמו לא לחמי
 שנת וכו' כיוס לא הוא ולא לחמי
 ואידי דבעי למיתנא סיפא בדדיה
 תנא גמי בשוגג בדדיה: כמוד לא
 יסבל. הוא עולמית אבל אחרים
 זכולים: דבר יוחנן הקדמלר גרסין
 יסבל: יכול אפי' בשוגג. יאסר בלחמי:
 כמוד אחרים לך. קודש הוא היכא
 דעין דין מיתה ולא בשוגג: מעשה
 שם דלורייתא. אסורין בלחמי:
 להבי

בנפשו שחישתו כשירה אמרי סבר לה כרבי יוחנן
בשבת בשוגג יאכל כמזיד לא יאכל דברי ר"מ רבי
יאכל כמזאי שבת כמזיד לא יאכל עולמית רבי
בשוגג יאכל למזאי שבת לאחרים ולא לו כמזיד
לו ולא לאחרים מ"ם דר' יוחנן הסגנר בדריש רבי חיי
יזשמתם את השבת כי קדש היא לכם מה קדש
שבת אסורין באכילה אי מה קדש אסור כהנאה אף מעש
ת"ל לכם שלכם יהא יכול אפילו בשוגג ת"ל ימחו
אמרתיו לך ולא בשוגג פליגי בה רב אחא ורבינא
דאורייתא וחד אמר מעשה שבת דרבנן מ"ד דאורייתא
אמר קרא קדש הוא הוא קדש וואן מעשיו קדש בשלכ

משני ממנו' דלי כר"מ אפי' טובה בשבת נמי וי"ל דהוה מוקים ס
בשבתא והכי משני רבה הסם מתמנין דללו נערו: **א** דרבות
ע"י ושור הנוסקל שחיבה שאין ראיה וז"ל. כך סו
בשבתא עשה דה מעשה דפלוגתא דמנאי היא וז"ל וזה
ישראל לצעור קמיון ואמני שמינה רלויה היא וי"ל (א) כשנתן
קמיון ששליט קמיון שזוא של גנג: **הבבבב** בשבת. מפ
סעשה שבת אפורים. וז"ל ולא ליכתוב לא קדש ולא לסס ואמנ
בכל תחלל וי"ל דלי ממתס ה"א אפי' שוגג להכי אינעמא למ
היא קדש ואין מעשה קדש. ולא אפי' שוגג לא ליכתוב לא היא לו
דפקס כל הבכר (תולין ע"י קטו. וספס): (א) **לפי"ד** דרד
את השליט אלל דלל יחא ליה למימר דפליגי בשליט ואס תחמר
עי למימר אלינא דמנאי' דקסבר ר' יוחנן דחולין שנשטפו בעור
לא עבי למימר דללו דלורייתא אלל לת"ק דפיקס כיוי הס
בעורה דלורייתא מדתנן בפרק בתרא דתמורה (דף ע"ג:) דאין שמעון
דממורה דאס דהו דהו דהו דהו מני למעמ

[illegible]

עא.

[illegible]

והא ק"י דאין לוקה ומשפ"ה
 הכי נמי פריך אמתיתין
 דאלו נערות (במוטות דף ג. וסע"ה)
 ותימא דלא חקקם משמע דמדודו כולי
 עולמה דלוקה ומשלם דליפתין ממזלי
 שם רע דמוכח בפ"ק דמוטות ודף ד.
 (וסע"ה) הכי גמרינן בכל דוכותין ממזלי
 שם רע שזי לאו דליכא למפרך נמי
 למזליש שם רע שזי קנס וכדי רשעו
 נוקי בשאר ממון דלאו קנס דחוקק
 לומר דרענן פלגי אזריי מאיר
 וקברי עדים וזוממים קנסא הוא וכדי
 רשעו מטיס וזוממים כתיב למימלא
 דלפי' קנסם עדותא רשעא רחמ' אמה
 מחייבו ואי אמה מחייבו משום שמי
 רשעים וי"ל דדואר' אי לאו דליכא
 למפרך נמי למזליש שם רע שזי קנס
 הוה ליפתין בכל דוכותא דלוקה ומשלם
 והוה דרשין כדאמר רשעו לדרש'ה
 אחרת כדדרשין באלו נערות אבל
 השמא דליכא למפרך ומוקמי
 רשעו דאלו לוקה ומשלם מהשמא
 ליפתין בכל דוכותין מהשמא דלפי' עדים
 וזוממים לוקין ומשלמין אפילו בקנס
 דככל ענין אחרת תורה דלפי' עדים
 וזוממים לוקין ומשלמין אפי' בשעה
 שהעידו שקר טעמו ומכרו דהי קנס
 ומתדים וזוממים ליפתין טפי ממזליש
 ש"ר דעיקר מלקות כתיב צהן ומלאו
 דחסימה דקמין ליה ליפתין לכל
 המלקיות: **בבבבב** ע"ה אחר.
 ואם תאמר ולרעה דלמר כפרק ל'
 נערות (במוטות דף ל: וסע"ה) דלרבי
 מאיר חידוש הוא שמדשה מורה בקנס

ג' גדלה אחרו ביה וכדרי יומאן דלמחר חייבי מלקיות שוגגין חייבין
ת השל"ה. ומאן דלמחרך או לתלך דריש מחמת לרבות את השל"ה:
אמיא כמ"ד בנבואת (חולין דף מ. א.) ארס אוסר דבר שאין שלו
גור ארסו לאפילו לארס ארסו האי מילי עובד כוכבים אין
ת שלם לשטות נשטות כדאנו ארסו לע"ז דאין שטות לומר לעשרי בעלים
ש בפרק הנזכר (גיטין דף נג. וספ.) **בזה** קדש אסור אף
ידענא דאסורי מלא תאכל כל חושבה כל שעבמך לך הרי הוא
תבן הלא תאמריה למחלליה לומר בחדא אמריה לך ולכן בשוגג:
קדש דמכל שעבמך לך הוה אסרינן בנצילה ויבי ארסו נהדיא
אמיא פדמי רבנן. הוה מלי למימר דלא דריש או ותמה לרבות
הא משמע לקמן דאפי' בדרבנן פטרינן שחיטה שאין ראיה דהא
לא לאורייתא וקמי רבי שמעון פטור בשני אלו וי"ל דעל כרחק
חולין דף פה: (וספ.) דייקא בזה דאין דבר רבי שמעון חולין שנשחטו
ומי חולין שנשחטו בצורה ישרה וכו' היה וכי דייק התם ממחמתין
דאין דהמי רבי שמעון פטור בשני אלו:

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א מ"י פ"ג מהל'
גריזה הלכה א ופ"א
מהלכות נערה הלכה יא
ופ"ח מהלכות פטעדין
הלכה ב ופ"ו מהלכות
פרומות הל' ו ופ"ד מהל'
חובל הלכה ב טוה"מ ס'
:ע

פ ב מ"י פ"ג מהלכות
 גיטות הלכה ג קמג
 עשין פא טו"ח מ ק"י שג
 טו"ט ח"מ ק"י שגא:
פ ב ד מ"י שס הל' ו

פס' ה' ת"י פייב מוהל' שחטתה ה' ו ועיין בלח"מ ופייב ה' י ופייב מוהל' גניזה ה' ח סמג

עסן ס'דא פאר טוט'ע ייד
ס'דא נאך א שטיק און וואס
א שטיק און וואס ס'דא
און א שטיק און וואס
און א שטיק און וואס

שמיטה הנחה
סמך עשין סג מושיע ייד
סר יא סעיף ב:
סד ז ת מ"י פ"ו מהל'

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones